

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

32. Vidi Spiritum S. descendentem quasi columbam de cælo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

Peccata
dupliciter
tollit Chri-
stus.

1. Ioan. 3.

Beza Cal-
uinum cor-
rexit.

ductus est, & coram tondente se obmutuit, Esaïæ 53. & Hieremi
11. Tollit peccata mundi, partim expiando illa per modum
sacrificij, & pœnas illis debitas exoluendo, partim ab eius
seruitute liberando, quæ est propria gratia huius agni. In hoc
enim apparuit, ut dissoluat opera diaboli, quæ sunt peccata.
Hanc gratiam hoc loco Caluinus negat. Christus (inquit)
peccata nostra ferendo aufert. Quamuis ergo peccatum in no-
bis perpetuò hæreat, tamè, quoad Dei iudicium, nullum est, quia
abolitum Christi gratia nobis non imputatur. Hæc ille. Sic in
sensu Caluini, Christus re vera non tollit, sed tolerat, nec au-
fert, sed fert peccata mundi: quia illa perpetuò hære per-
mittit, & manent semper, sed non imputantur. Quare hæc
absurdam & impiam deprauationem correxit ipse Beza. Agni
(inquit) vocabulo significatur sacrificium, cuius sanguine de-
leto chirographo expiamur. Tollendi vocabulo naturalis illius
labris ac macula sublatio designatur, quum Christo per bap-
tismum insitis nobis vetus homo moritur, & nouus induitur. Illud
ad iustificationem, hoc ad sanctificationem pertinet. Hæc Be-
za, magistri sui pestilentem doctrinam rectissimè corrigent.
Aliam nunc corruptelam ponit Caluinus. Quia vnus (inquit)
Christus tollit peccata, omnes humane satisfactiones, piacula
omnia, & redemptiones euertuntur; ut certè nõ nisi impia com-
menta sint diaboli astu inuenta. Sed non aduertit impostor
impus duo. Primò, Christum vt causam vniuersalem tollere
omnia peccata: alias autem esse causas particulares per quas
illa vniuersalis applicatur, vt vel ipsa Sacramenta gratiæ, vel
necessariam cuiusque dispositionem. Secundo, satisfactiones
pœnitentium non adhiberi quasi peccati redemptiones aut
piacula, vel quoad culpam, vel quoad pœnam æternam, sed
vel quoad pœnas tẽporales adhuc peccato debitas exoluen-
das, vel quoad ipsius peccatoris necessariam quandam medi-
cinam & correctionem. Quæ propterea omnes à tota anti-
quitate diligentissimè inculcatæ, non astu diaboli hodie in-
uentæ, sed astu & nequitia diaboli ab hæreticis eius ministris
hoc tempore agitatæ & explosæ fuerunt.

32. Vidi Spiritum sanctum descendentem quasi
columbam de celo.

Veteres quidam hæretici hoc loco abusi sunt, vt Cerin-
thus & Arius, teste Epiphanio her. 28. & Athanasio orat.
2. contra Arianos: ille, quod Christus antea purus homo nunc
pri

primùm Spiritum S. acceperit, per quem postea miracula fecerit; hic quod nouam perfectionem secundùm naturam diuinam à Spiritu S. acceperit. Vtraque hæresis refellitur per illa verba prius verificata, *Verbum caro factum est*. Nam sic antea Deus erat; & Deo nulla accedere perfectio potest. Factus est ille descensus, vt accepta prius plenitudo gratiæ, hoc signo manifestaretur, non vt eam acciperet.

Abusus quoque hoc loco Calvinus est, qui Christi corpus non àliter sub vero pane adesse docet quàm Spiritus S. sub specie columbæ aderat. *Quibus (inquit) oculis Spiritum videre Ioannes poterat? sed quia columba certum & minimè fallax presentia Spiritus symbolum erat, Spiritus metonymicè vocatur: non quòd verè sit, sed quòd ostendat quantum fert hominum captus. Atque hæc translatio irita est in Sacramentis. Cur enim Christus panem appellat corpus suum, nisi quia rei nomen apud ad signum transfertur? præsertim ubi signum verum & efficax simul pignus est, quo certiores reddimur rem ipsam, quæ signatur, nobis præstare. Non tamen intelligas Spiritum columba inclusum fuisse, qui calum & terram implet, sed virtute fuisse presentem, vt sciret Ioannes non frustra oculis suis obijci tale spectaculum. Quemadmodum nos Christi corpus scimus non alligatum esse pani, sed eius tamen participatione fruimur. Hæc ille. Cui stultæ similitudini paucis respondeo. Si Spiritus S. qui vbique est, non esset verè præsens in illa columba, seu vera seu apparente; nec descendere, nec à Ioanne visa fuisse, vero sermone diceretur. Ergo si Christi corpus siue cum pane, siue in pane, siue in specie panis verè tangitur, manducatur, accipitur, debet esse verè & realiter præsens; alioqui falsum erit quòd tangitur, accipitur, manducatur ibi Christi corpus. Sic hæc comparatio realem corporis Christi præsentiam, quam in solo cælo ponit Calvinus, necessariò & efficaciter demonstrat. Deinde nulla Scriptura dicit, Accipimus aut manducamus corpus Christi quasi panem, sicut hic Ioannes dixit, *Vidi Spiritum descendentem sicut columbam: nec de Spiritu S. prædicatur columba, sicut de eo quòd Christus dixit, Accipite, & manducate, prædicatur corpus Christi. Quare iterum inepta est & insulsa ista Calvini comparatio. Deinde natura metonymiæ hoc habet, vt signum quidem pro re signata pronuntietur, vt arma pro bello, toga pro pace, laurea pro triumpho, non autem econtrà vt res signata pro signo efferatur, bellum pro armis, pax pro toga, triumphus pro laurea. Atqui Calvinus**

*Præsentia
corporis
Christi in
Venerab.
Sacramen
to.*

in sua metonymia non signum pro re, sed rem signatam pro signo à Christo effertur vult; vt dicens, *Hoc est corpus meum*, corpus effertur pro pane significante corpus. Quare etsi hic esset aliqua metonymia vt columba signum esset descendens Spiritus qui verè non descenderet (quod planè falsum est) tamen comparatio eius locum non haberet. Hic enim poneretur signum pro re signata, columba pro Spiritu S. At in Christi verbis effertur corpus pro pane iuxta Caluinium, id est, res signata pro signo; quod est contra naturam, metonymia: de quo plura apud Matth. diximus.

Matth. 26.

42. Tu vocaberis Cephias, &c.

Cyroll. lib.
2. cap. 11.
Chrysof.
homil. 18.

Primatus
Petri.

Caluini
cauillatio-
nes in
sa.

CHRISTUS hic Simoni fratri Andreae nomen nouum vt promittit, vt iudicant Cyrillus & Chrysof. in huoc loco; vel nunc imponit, vt tenet August. de consens. Euangel. lib. 2. cap. 17. & 53. & lib. 4. capite 3. (& prior sententia probabilior videtur) proprio tamen eius nomine retento. Vbi duo Christus significare voluit. Primum quòd in veteri nomine non mutato ceteris Apostolis æqualis ac similis esset alterum quòd nouo nomine superaddito super Apostolicam dignitatem primatum accepturus esset. Cephias enim in lingua Syriaca significat non quemlibet lapidem, sed magnum lapidem, qualis in fundamento ponitur: quod etiam Christus ipse Matth. 16. expressit dicens eidem: *Tu es Cephias, & super hunc Cephiam edificabo Ecclesiam meam.* Notandum quoque quòd Christus hæc verba illi dixit, *Intuitus eum*, id est, sicut supernaturali intuitu proprio nomine eum vocauit quem antea non viderat, patrisque nomen adiunxit; ita super naturali intuitu futurum eius nomen ac potestatem nomine significatam prædicit. Sed hanc totam obseruationem literæ Euangelicæ inhærentem veritatis Euangelicæ hostis Caluinus putidis suis cauillationibus explodere conatur. *Ridiculi* (inquit) *sunt Papistæ, qui Petrum in Christi vicem substituant, vt sit Ecclesiæ fundamentum: quasi non ipse quoque in Christo, cum reliquis fundatus sit.* Ridiculus nugator Caluinus est, qui hoc Papistis obiecit, quod nullus Papista dicit. Non enim Petrum in Christi vicem substituant, vt tale sit fundamentum Ecclesiæ quale Christus est, perinde ac si in Christo cum reliquis non fundaretur: sed vicarium illum esse fundamentum, ab ipso Christo suam semper Ecclesiam ædificante positum, iuxta manifestissima Christi verba Matth.